ग्रहाय व्यजनं चैव स्थित्वा स परिपार्श्वतः । शनैरवासृजद्वातं जहास शनकैरिव ।
स पारिजातपुष्पस्य संस्पर्शेनानुवासितः । बभार भगवान् गन्धं दिव्यं मानुषदुर्लभं ।
अत्यद्भुततमं गन्धं जिघ्रित्वा विस्मयान्विता । अपावृणोन्मुखं सत्या किमेतदिति चाब्रवीत् ।
सोत्थिता पृष्ठतो देवमपश्यन्ती शुचिस्मिता । पर्य्यपृच्छदथो प्रेष्या गन्धस्य प्रभवन्तदा । ७०६०
ताः दृष्टास्त्वप्रभाषन्त्यो जानुभिर्द्धरणीङ्गताः । अधोमुख्यस्ततस्तस्थुः कृताञ्जलिपुटास्तदा ।
तदपूर्व्वमदृष्ट्वैव गन्धं मुञ्चति मेदिनी । कथमेकतरस्तस्या गन्धोऽयमिति तत् खलु ।
किं न्विदं स्यादिति च सा ह्यवेक्षन्ती समन्ततः । ददृशे केशवं देवी सहसा लोकभावनं ।
युज्यतीति ततो वाचमुक्त्वा सास्राविलेक्षणा । अवसिक्तेव रोषेण बभूव प्रणयान्विता ।
सा प्रस्फुरितचार्व्वोष्ठी निःश्वस्याधोमुखी तदा । मुहूर्त्तमसितापाङ्गी तस्थावन्यमुखी शुभा । ७०६५
निबध्य भ्रुकुटीं वामां सम्यगुत्क्षिप्य लोचने । निवेश्य वदनं हस्ते शोभसीत्यब्रवीद्धरिं ।
तस्याः सुस्राव नेत्राभ्यां वारि प्रणयकोपजं । कुशेशयपलाशाभ्यामवश्यायजलं यथा ।
समुत्पत्य जलं तत्र पतितं वदनाम्बुजात् । प्रतिजग्राह पद्माक्षः कराभ्यामपि सत्वरः ।
अथोरसि पतत्तोयं श्रीवत्साङ्कोऽम्बुजेक्षणः । प्रियानयनजं देवः परिगृह्येदमब्रवीत् ।
स्रवत्यसितपद्माक्षि किमिदं तवभाविनि । तोयं सुन्दरि नेत्राभ्यां पुष्कराभ्यामिवोदकं । ७०७०
प्रभाते पूर्णचन्द्रस्य मध्याह्ने पङ्कजस्य च । बिभर्त्ति तव किं वक्त्रं वपुर्म्मम मनोहरं ।
किमर्थं कौङ्कुमं वासो महारजनमेव च । नानुगृह्णासि सुश्रोणि शुक्लं वासोऽनुगृह्यते ।
वासस्येते तवाभीष्टे महारजनकौङ्कुमे । देवाभिगमनादूर्द्ध्वं शुक्लं नेष्टं हि ते प्रिये ।
किञ्चानाभरणं गात्रं सुगात्रि तव कथ्यतां । चित्रकस्थानमाक्रान्तं कस्माच्च वरवर्णिनि ।
श्वेतेन तव पट्टेन वाससा प्रियदर्शने । ललाटं सेव्यते कस्माच्चन्दनेन सुगन्धिना । ७०७५
सरसेनायतापाङ्गि कान्तेन हृदयप्रिये । प्रभोपमर्द्दकेनाथ कारणेनाननस्य च ।
करोषि मम चात्यर्थं मनो ग्लापयसि प्रिये । प्रसृतश्चन्दनरसः कपोलप्रणयी तव ।
पत्रलेखासपत्नत्वं प्राप्तो नातिविराजते । रत्नस्याभरणैर्म्मुक्ता श्रोणिस्ते नातिशोभिता ।
ग्रहनक्षत्ररहिता द्यौरिवाव्यक्तशारदी । पूर्णचन्द्रसपत्नेन स्मेरेणाबहुभाषिणा ।
किमु नाभाषसे माऽद्य मुखेनोत्पलगन्धिना । अर्द्धाक्ष्णाऽपि हि तावन्मां किमर्थं न निरीक्षसे । ७०८०
मुञ्चस्येव सनिश्वासं तोयमञ्जनदुर्द्दिनं । अलमिन्दीवरश्यामे रुदितेन मनस्विनि ।
जलमञ्जनकल्माषं मा मोक्षीराननद्विषं । त्वदीयोऽहं यथा देवि ख्यातो जगति किङ्करः ।
नाज्ञापयसि मां किं त्वं पुरेव वरवर्णिनि । किमकार्षमहं देवि विप्रियं तव भाविनि ।
येनातिमात्रमात्मानमायासयसि सुन्दरि । मनसा कर्म्मणा वाचा न त्वामतिचराम्यहं ।
सर्व्वथा सर्व्वदा सर्व्वं सत्यमेतद्ब्रवीमि ते । बहुमानो ममान्यासु स्त्रीषु सर्व्वाङ्गशोभने । ७०८५
स्नेहश्च बहुमानश्च त्वामृते ऽन्यासु नास्ति मे । नैव त्वां मदनो जह्यान्मृतेऽपि मयि मामकः ।